

Pirtin Seestit

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1962

N:o 4—5

Joulusanoma

On jälleen jouluku.

Joulun sanoma kulkee teillä. Se tulee kirkkoihimme ja koteihimme. Vaahtimattomana ja eleettömänä se tulee. Mutta sanoissa on hiljaista riemua kun se sanoo:

Joulun lapsi tuli. Hän syntyi kuollakseen ristillä. Kulkeakseen syntymänsä ja kuolemansa välisen tien hyvää tehden hyljättynä ja pilkattuna. Kaiken tämän Hän teki siksi, että maailma saisi elämän.

Näin joulun viesti soi. Hiljaiset mökit vaikeiden teiden takaa se löytää. Ja niiden asujat. Mutta myös kylät ja kaupungit valtateiden varsilla ja risteyksissä.

Miten onnellinen se onkaan saavuttaessaan ikävöivän sydämen. Luottavasti se koskettaa myös levottomaan nuoreen tai toivottomaan ihmiseen. Hiljentää se haluaa. Viedä pysähtymään kaikkein tärkeimmän eteen. Levottomuus ja hälinä kun johtuvat siitä ettei tunnossa ole rauhaa. On vain tuomiota synnistä jota oli ja on. Omantunnon rauhaa tuo joulun sanoma. Tuo Jeesuksen lapsen-käsilä. Niillä jotka sitten myöhemmin ristillä lävistettiin.

On jouluku.

On joulun sanoma Sinullakin. Sanoma anteeksiantamuksesta. Se rauhoittaa ja nostaa.

Lauri Saalasti

PIRTIN Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4—5 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1962

*Kulmakivi Kristus on
Pyhain muurien.
Pylväät nousee holviston
Häneen nojaten
Kerran päivä sarastaa
Suuri, julkinen
Valmiina kun kohoaa
Kirkko, torni sen.
Korkeimmalla risti on,
Voiton merkki tahraton
Kuninkaamme Kristuksen.*

*Meidät, Kristus, kiinnitä
Muuriin temppelin.
Kylmät kivet herätä
Päivään adventin.
Hoosianna huudamme
Suin ja sydämin
Kunniaksi Herramme,
Voiton sankarin.
Temppelissään Herra on,
Juhlajoukko suunnaton
Kuningastaan kumartaa.*

Jaakko Haavio, Virsikirjan lisävihko.

Silmänräpäys — iankaikkisuus

Elkö näissä johdantosanoissa puhuta hyvin lyhyestä ja hyvin pitkästä ajasta. Paljon ei mahdu silmänräpäykseen, mutta sitä enemmän kylläkin iankaikkisuuteen. Eivätkä nämä sanat ole tyhjistä otettuja, vaan raamatusta ne hyvinkin löytyvät, esim. Jes. 54: 7—8. Mikä sitten kestää vain silmänräpäyksen ja mikä kerrassaan iankaikkisuuden?

Päivämme kiitävät kuin sukkula. Tässäpä jo hyvin peloittava ja varoitettava totuus. Emme ole täällä kivettymiä, vaikkakin koetamme kaikin mielin ja kaikin voimin juurtua tänne aikaan, mutta juuremme eivät mitenkään kestä, ne lahoavat ja mätänevät. Jo lasten laulussa opetetaan meille tätä ihmeellistä totuutta, että hetken kestää elämä. Ja vaikka tämä meille miten vastenmielinen ja vaikea olisi, on siihen kuitenkin taipuminen ja tyytyminen. Ja toisekseen niitä, jotka jo elämän illassa ovat, tämä lohduttaa. Sitten nimittäin ajatellaan: Milloin pääsen maailmasta luokse armaan Jeesuksen.

Jos jo elämämme päivät tällä tavalla meiltä ohitsemme kiitävät ja käsitämme karkaavat, kuinka paljon enemmän sitten pois katoa aika nuoruuden. Voi kun se nuoruuden kultainen aika on vain lyhykäinen aika. Siinä kuitenkin paljon voitettaisiin, jos nuoruus olisi kultainen ja puhdas ja ehyt nuoruus. Säilytä sitä kuin silmäterää. Herra sen sinulle siunatkoon. Ja samalla kun nuoruus on lyhyt, sen ilotkin ovat lyhyitä, jopa monessa suhteessa hyvin pettäviä. "Kaikki laulun tyttäret hiljentyvät."

Mutta keskellä moninaisten elämän taisteluiden ja vaikeuksien on meillä lohdutuksenamme ja ilonamme se, että Herra on uskollinen eikä pidä vihaa iäti. Jopa hänen vihansakin kestää vain

tämän samaisen silmänräpäyksen. Ehtoolla on itku vieraana mutta aamulla ilo.

Mikä kestää sitten iankaiken?

Minä armahdan sinua iankaikkisella armolla. Jumalan armo on muuttumaton ja puuttumaton Hänen armonsä liitto ei horju. "Polvesta polveen samaa vain suo voimaa, rauhaa yhä." Kaiken elinikäme olemme hänen armonsä ja huolenpitonsä kohteina. "Hän synnin ja tuomion torjui jo pois, siis armo ja autuus nyt kaikille ois, on Herralla armo suur." Meillä on jo ennakkona tämä Jumalan armo, rauha ja rakkaus Jeesuksessa. Sitä vain sopii kysyä, onko se meillä ollut perimättä ja vastaanottamatta ja käyttämättä. Siksi apostoli sanookin: "Minä kehoitan teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin ettei se jää turhaksi."

Paitsi Jumalan armo, myös ihminen, sekä armahdettu että tuomittu ihminen, voidaan asettaa tämän päällekirjoituksen alle, iankaikkinen. Sillä näin sanotaan meistä: "Myös iankaikkisuuden hän on pannut asumaan meidän sydämiimme." Tämä iankaikkisuus meissä on sekä kuolemattomuutta että jumalakaipua. "Sydämeni on levoton, kunnes se löytää levon sinussa, Herra." Sentähden ole vaivattu ja ahdistettu tällä kysymyksellä, missä vietät iankaikkisuutesi, ennenkuin löydät Jumalan rauhassa siihen vastauksen.

Niin myös iäti kestävästä ilosta ja onnesta puhutaan sekä raamatussa että virsissä ja lauluissa. "On iankaikkisesti iloa hänen oikeassa kädessään. He palajavat, päänsä päällä iankaikkinen ilo, mutta murhe ja huokaus pakenevat." Meillä monilla ymmärtämättömydesämme on se käsitys, että tuo iankaikkinen ilo riistää meiltä tämän ajallisen

ilon ja onnen, mutta se nyt on kerrassaan sielun vihollisen petosta ja eksytystä, sillä jo täällä koemme sitä ja olemme osallisia siitä. "Vain hän jo täällä onnen parhaan antaa, suo runsain määrin taivaan herkkujaan, hän aartehtien aarteen helmaas kantaa, jot' ei syö koi ei raiskaa ruostekaani."

Vastatusten ovat matkan päässä kadotus ja taivas, tuska ja ilo, ja kumpikin on iankaikkinen ja muuttumaton. "Missä kuljet matkamies, minne päättyy sinun ties? Kumpi on oi vastaa oi, molemmat ei olla voi."

J. Simonen.

Tukholman matkalta

Toukokuun 25. päivä, kovin sateinen ja ikävän näköinen, valkeni. Se odotettu retkemme oli alkava tänä päivänä. Meitä kuhmolaisia oli kokonaista 6 kappaletta lähtemässä ja matka meidän osaltamme alkoikin jo silloin aamulla puoli yhdeksän aikaan. Nurmeksen asemalla kokoonnuimme sitten ja iloksemme totesimme, että johtajakin oli mukana ihan alusta alkaen. (Ensin kun oli puhe, että hän tulee vasta Helsingistä.)

Nurmeksesta lähdimme köröttelemään klo 13.10. Joensuuhun saapuesssa oli jo suurin jännitys lauennut. Kaikki oli alkanut hyvin, lukuunottamatta niitä laivalippuja, jotka olivat tuottaneet pieniä vaikeuksia itsekullekin. Niin sitten istua körötimme junassa sen ensimmäisen yön. Aamulla klo 9.05 olimme Helsingissä.

Meillä oli aikaa kokonaista 6 tuntia kierrellä Helsingissä. Niinpä käytimme sen ajan hyväksemme ja kävimme mm. Presidentinlinnan hienouksiin tutustumassa. Stadionin tornista käsin saimme käsityksen ja kokonaiskuvan pääkaupungistamme. Myös Stockmannin tavaratalossa kierte-

limme tunnin ajan. Kiertelimme sitten muuten kaupunkia, kurkistimme Suurkirkkoonkin, joka oli remontin alla. Rahanvaihtaminen kävi oikein sujuvasti, Suomen "tonnit" vaihtuivat Ruotsin kruunuihin.

Iltapäivällä jatkoimme matkaa Turkuun. Laiva Tukholmaan lähti klo 20.00, tosin se oli kolme varttia myöhässä. Komean näköinen oli "Aallotar" ja kyllä sinne mahtui paljon väkeäkin. Hulinaa oli, ei edes istuimia tahtonut löytää mistään. Kävelimme kannella ja katselimme vähän, mitä kaikkea tuo laiva sisältää. Hiljalleen irtosi laiva laiturista ja suuntasi kulkunsa kohti Tukholmaa. Useimmat meistä olivatkin ensimmäisellä laivamatkallaan ja oma viehätyksensä siinä olikin huolimatta hälinästä ja tungoksesta, mikä laivalla vallitsi, varsinkin alkumatkasta. Yön kuluessa lisäsimme yllemme villatakkia ym., sillä yö oli kylmä ja meillä oli kansipaikat.

Laiva pysähtyi Maarianhaminassa ja pian sen jälkeen käänsimmekin kellomme yhden tunnin taaksepäin "oikeasta ajasta". Olimme tulleet Ruotsin puolelle. Aamulla klo 8:n

paikkeilla tulimme Tukholman satamaan. Siinä levittäytyi osa Tukholmaa silmiemme eteen. Kovin oli suurta ja vieraan näköistä. Päästyämme rannalle oli opaskin siellä. Matkavarat nostettiin kuorma-auton lavalle ja ne lähtivät kohti majapaikkaamme. Itse suuntasimme kulkumme Katariinan hissiin, josta näimme yleiskuvan koko Tukholmasta. Ensimmäinen ateriamme oli kohta tämän jälkeen.

Vähän kaupunkia katseltuamme lähdimme majapaikkaamme. Uusi hieno ruotsalainen oppikoulu oli kotinamme. Tämän sunnuntain ohjelmaan kuului käynti Kuninkaanlinnassa. Mielenkiintoinen oli kruunustuoli ja pöytä, jonka ympärillä kuningas ja ministerit istuvat, kun suuria asioita allekirjoitetaan. Illalla kävimme Tukholman Suomalaisessa kirkossa. Miten kodikas ja viihtyisä se kirkko olikaan. Siellä oli parhaillaan äitienväijuhla menossa ja meillekin tarjottiin kahvit. Päivä oli ollut miellyttävä kaikkine uusine elämyksineen, olimmekin jo valmiit menemään unten maille.

Toinen päivä alkoi pakkaamisella. Syötyämme lähdimme linja-autoajelulle ympäri kaupungin. Kävimme kuvanveistäjä Karl Milles'in kodin ympärillä olevassa puutarhassa ihaillemassa hänen töitään. Kyllä siellä oli kaunista, mutta meillä oli niin vähän aikaa siellä kiertelemiseen. Kaupungintalo oli seuraava kohde. Sen tornissa oli kolme kultaista kruunua, läpimitaltaan kaksi metriä. Ennen ruokailua kävimme vielä tutustumassa Suurkirkkoon. Illalla oli vuorossa Skanssen: Ulkoilmamuseo ja eläintarha. Siellä oli parasta mitä koko aika oli ollut, jopa sääkin oli kaunis. Ei ollut mitään kiirettä. Paljon siellä oli nähtävää: eläimiä, kartanoita, myllyjä, aittoja ym. Samana iltana kävimme Vaasa-laivalla, mielenkiintoinen nähtävyyks. Sieltä kävelimme

pitkin yövalaistuksessa olevia Tukholman katuja maanalaisen asemalle ja niin kohti uutta majapaikkaa. Maanalainen oli uutta ja outoa, taisi aluksi vähän pelottaakin.

Uusi majapaikkamme oli eräässä tennishallissa, jonne oli majoitettu useita muitakin suomalaisia retkikuntia. Niin vaivuimme jälleen unen helmoiin monta uutta kokemusta rikkaampina.

Kolmas ja myös viimeinen päivä alkoi aterialla, jolloin saimme mukaamme myös eväspakkaukset laivamatkaa varten. Tämän jälkeen oli päivä varattu ostoksille. Kävimme useissa Tukholman suurimmissa tavarataloissa. Kyllä niistä löytyikin monenlaista kotiinvietävää. Varsinkin porsliini oli suosittua, taisipa monen retkeläisen laukussa mennä kotiin kauniita kahvikuppejakin äidin iloksi. Ostaminen oli kyllä vähän hankalaa kielitaidon puuttuessa. Mutta aika hyvin siitäkin selvitettiin käsiä apuna käyttäen. Isoissa tavarataloissa oli ainakin yksi myyjä, joka osasi puhua suomea. Laukut pullistuivat uhkaavasti päivän kuluessa iltaan, mutta kyllä Ruotsin kruunutkin olivat huvonneet.

Illalla klo 18 astuimme Bore-laivaan, jolla kotimatka tapahtui. Aamulla olimmekin jo Turussa, jossa ehdimme tutustua Turunlinnaan ja Tuomiokirkkoon. Sitten oli suunnattava matka jälleen kohti Helsinkiä.

Helsingissä kävimme vielä Hieta-niemen hautausmaalla, jolloin näimme myös Mannerheimin haudan. Lähtökahvit juotuamme oli aika lähteä taas jatkamaan matkaa.

Paljon uutta näimme tällä matkalla, paljon ja vähällä aikaa. Ei oikein yksityiskohtia muista. Hauska siellä oli käydä ja kyllä Tukholma on hyvä paikka, mutta "oma maa mansikka, muu maa mustikka".

Liisa Huotari
1961—62

Kotitaloutta oppimassa

Mielet hieman haikeina istuimme eräänä kesäkuun alkupäivänä autossa, joka vei meidät kuukaudeksi pois kotoa Kajaanista kohti Kohtavaaraa ja tietoa ja taitoa kotitaloudessa.

Mutta haikeus ja koti-ikävä unohutuivat perille päästyämme. Alkukankeuden jälkeen päivät kuluivat nopeasti ja hauskasti.

Meidän kahden kajaanilaistytön lisäksi oli siellä kotitalouskurssilla kuusi muualta, eri puolilta Suomea tullutta neitiä ja rouvaa.

Kurssin aikana oli opistolla kolme äitileiriä. Noita iloisia ja lomastaan täysin siemauksin nauttavia joukkoja oli hauska palvella ja oppia itse samalla kodinhoitoa ja palvelusalttiutta.

Kauimmin säilynevät muistojemme joukossa retket Kohtavaaralle ja Lipinsaareen. Nuotiolla mustakylkisessä pannussa keitetyn kahvin tuoksu oli niin herkullinen, että se houkutteli kaikki lähiseudun muurahaisetkin luokseen.

Nopeammin kuin uskoimmekaan oli kuukausi kulunut ja monia miellyttäviä muistoja rikkaampina, vihko täynnä ruoanvalmistusohjeita seisoiimme Kohtavaaran pysäkillä odotamassa junaa, joka veisi meidät itsekkunkin omille kotiasemillemme.

Riitta Komulainen
Aino Korhonen

Opistolla pidettiin kesällä myös Evankelisen Ylioppilasliiton rippikoululeiri. Osanottajia oli 31 tyttöä ympäri Suomea, suurin osa kuitenkin Nurmekselta. Kuvassa rippikoululaiset isoine siskoineen. Leiri oli 12—26. 8.

Kuhmon opisto- juhlista poimittua

Evankeliumin totuus on se, mitä ihminen syvimmiltään tarvitsee, olipa kysymys pakanoista tai kristityistä.

Todellinen nöyryys on tarpeen evankeliumin työssä.

Orjantappuran vaikutus oli tuhoisa. Se tukahdutti Sanan. Ihminen saattaa olla orjantappura lähimmäiselleen.

Ilman Jumalan evankeliumia emme voi saada sisimpäämme syvintä vapautta.

Uuden elämän löytäminen painaa ihmistä nöyräksi, koska hän saa sen lahjana syntien anteeksiantamuksen kautta.

Herra antaa omilensa pistimen, joka pitää heidät heikkoina.

Jumala valitsee aseikseen sellaisia, jotka eivät itsessään ole mitään.

Herran työsaralla ei ole arvojärjestystä, jokaisen työ on yhtä tärkeä.

Hiljenny Herran edessä ja kysele Hänen tahtoaan. Jos Hän tuntuu vaativan liian paljon, ei se sittenkään ole mitään sen rinnalla, mitä Hän on tehnyt sinulle.

Kaisu Huotari
1954—55

Pyhän Maan matkalta

Vuosi sitten järjesti Suomen Raamatutuopisto 2 retkeä Pyhään Maahan. Ensimmäinen retki alkoi marraskuun alussa ja päättyi joulukuun alkupuolella. Perillä olo sattui adventin aikaan. Toinen retki, johon minullakin oli ilo osallistua, alkoi joulukuun 9 päivänä ja päättyi tammikuun 6 päivänä. Siis kumpikin retkikunta sai olla Pyhässä Maassa lähes kuukauden. Retkien johtajina toimivat maisteri Marja-Terttu Tolamo ja pastori Peltola. Matkustimme suomalaisella Kar-Airin lentokoneella Etelä-Ruotsin, Saksan, Italian, Kreikan ja Kyproksen kautta Israeliin. Kun aamulla klo 9 lähdimme Helsingistä Seutulan lentokentältä saimme jo saman päivän lentokentältä saimme jo saman päivän iltana olla Ateenassa. Siellä levätyämme yön saimme seuraavan päivän iltapäivään katsella Ateenan nähtävyyksiä: kirkkoja, vanhoja temppeleitä, Akropolisia, saimme kulkea apostoli Paavalin jäljillä Areiopagilla, jossa hän melkein kaksituhatta vuotta sitten piti puheen ateenalaisille. Saimme myös nähdä kuninkaanlinnan, Stadionin y.m. paikkoja. Matka jatkui edelleen Kyprokselle, jossa meillä oli muutto israelilaisiin sotilaskoneisiin, jotka olivat tuoneet edellisen retkikunnan ja tämän jäsenet puolestaan siirtyivät meitä kuljettaneeseen koneeseen matkatakseen jälleen kotimaahan.

Välimerellä raivosi ukkosmyrsky, mikä aiheutti muutaman tunnin myöhästymisen. Kone heittelehti ilmassa aikataavalla, se tuotti monelle pahoinvointisen olon. Kaikesta huolimatta kone laskeutui onnellisesti Pyhän Maan kamaralle. Hetkistä myöhemmin saapui toinenkin kone. Nämä israelilaiset koneet olivat pieniä, joten retkikuntamme oli ollut jakauduttava näin kahteen koneeseen. "Lentoemäntänä" meidän koneessamme toiminut israelilainen sotilaspoika toivotti ystävällisesti meidät tervetulleeksi lausumalla omalla hebreankielellään: "Shalom." Laskeuduttuamme alas oli mieliala täynnä iloa ja jännitystäkin. Kauan toivottu unelma vihdoinkin toteutunut! Olen Vapahtajan synnyinmaassa Hänen oman kansansa keskellä.

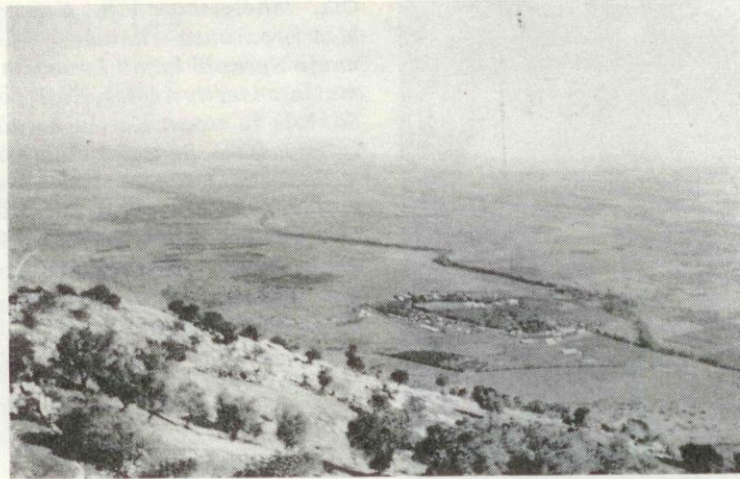
Saan käydä samoilla paikoilla joilla Hän kerran vaelsi!

Lentohallissa viivyimme noin pari tuntia passi- ja tulliasioiden takia. Iso turistiauto oli valmiina, joten saimme tavaroinemme siirtyä siihen. Kolmen tunnin ajon jälkeen olimme perillä Tiberiaassa kellon näyttäessä 2.30. Maja-paikkoina olivat entinen skotlantilainen sairaala, jossa nunnat nykyään pitävät hotellia ja lähetyssaarnaaja Syvännön koti. Tästä jälkimmäisestä paikasta meille tulikin lämmin ja siunausrikas kokoontumispaikka.

Tulkoon vielä mainituksi ensivaikutelma Tiberiaasta. Vaikka nukkumaanmeno tapahtui vasta aamuyöstä, olin aamulla täysin virkeä. Tuhannet iloisesti visertelevät linnut lähimmissä puutarhoissa pitivät aamukonserttiaan. Kauempaa kuului kukon kiekunaa. Ilma oli sateinen. Edellisenä iltana alkanut ukkosilma jatkui, salamoit ja jyrisi. Silti luonto oli keväinen ja lämmin. Ruoho vihoitti maassa. Puutarhassa loistelivat appelsiinit, mandariinit ja sitruunat kullankeltaisina. Sinipunerva Ihmeköynnös muodosti ihanan kujan kadulta taloon. Kiinanruusu, Enkelinkello, Joulutähti olivat parhaillaan kukassa. Noin sadan metrin päässä kimalteli Kinnetin järvi, kun aurinko alkoi paistaa. Ihmeellinen muutos on tapahtunut näkymissä. Pari päivää sitten lähdimme talvisesta kotimaastamme ja nyt olemme varhaiskeväisen luonnon keskellä. Vehnän oraat vihannoivat vainiolla. Muukin vilja on jo kasvun alussa.

Outoja näkymiä on tuolla kadulla. Tuossa pitkään kauhtanaan pukeutunut mies taluttaa aasia. Tuolla parrakkaita vaippoihin pukeutuneita synagoogan pappeja, oikeaoppisia farisealaisia. Lähellä olevaan koulutaloon rientää Israelin lapsia ja nuorisoa kirjat käsissään äänekkäästi läksyjään lukien ja keskustellen. Näillä pukeutuminen on nykyäikäistä. Rinnan vanhanaikainen ja nykyäikäinen tuo kirjavuutta katukuvaan.

Kuten sanoin muodostui Syvännön kodista viihtyisän kodikas paikka 12 vuorokauden ajaksi. Siellä ruokailimmekin.

NÄKÖALA TAABORIN VUORELTA JISREELIN TASANGOLLE

Ruoanvalmistuksesta huolehtivat rouva Syväntö ja maisteri Tolamo nuorimpien retkeläisten toimiessa avustajina. Ruoka oli mitä parhaita, israelilaisittain valmistettua, paljon tuoreita vihanneksia ja hedelmiä.

Täältä Tiberiaasta käsin retkeilimme ympäri Galilean, etelästä pohjoiseen, idästä länteen. Päivät retkeilimme, illat istuimme Sanan ääressä tai kuuntelimme kristittyjen juutalaisten sekä oikeaoppisten israelilaisten opettajien pitämiä luentoja. Talonväellä oli paljon kerrottavaa Israelissa olonsa 25-vuotistaipaleelta. Kuulimme monta synkkää elämäntarinaa juutalaisten pakolaisten vaiheista. Koska meillä oli näinkin pitkä aika viipyä Galileassa, saimme melko tarkkaan tutustua Vapahtajan jalanjälkiin. Kapernaum, Korasin kertoivat kolkkoa kieltään, miten kävi, kun eivät Jeesusta ottaneet vastaan. "Hamaan tuonelaan on sinun vaivuttava" sanoi Jeesus ja tämä on kirjaimellisesti toteutunut. Vaikka muualla jälleenrakennetaan, pysyvät nämä kaupungit yhä rauhaniokasoina.

Retkeillessämme poikkesimme maataloussiirtoloissa, tehtaissa, kuumilla lähteillä. Kävimme Safetin kaupungissa ja Nasaretissa Vapahtajan lapsuuden olinpaikoilla, Haifassa ja Tell Avivissa. Saimme myös katsella Taaborin vuorelta laajoja näkymiä Jisreelin tasangon yli Välimerelle. Pohjoisin retkeilykohteem-

me oli Libanonin rajalla Danin tammisto sekä entinen Hule-järvi, joka nyt on valtavana viljapeltoina, israelilaisten vilja-aittana. Lisäksi kävimme Esterin linnoituksella, ohitimme Nainin kylän ja vietimme muistorikkaan hetken Jeesuksen vuorisaarnan vuorella, josta avautui kaunis näköala Kinneretin järvelle. Saimme kuulla Raamatun sanat parin tuhannen vuoden takaa: "Autuaat ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaat ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen." Unohtumattoman siunausriikkaan nuotiolla vietimme Kinneretin rannalla kuun loisteessa. Paikka oli niillä seuduilla, jossa Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen ylösnousemisensa jälkeen.

Kaikkialla, missä liikuimme, saimme nähdä ahkeraa uurastusta, pelloilla, metsissä, puutarhoissa, teillä ja rakennuksilla, nykyaikaisin konein ja työtyövoim. Raamatun ennustukset toteutuvat kirjaimellisesti. Katsellessamme valtavia appelsiinilehtoja satojen hehtaarien aloilla ja monia muita kuten banaani- ja palmuistutuksia saimme aavistella, milaista tulee olemaan, kun erämaa kukoistaa kuin yrttitarha. Erämaa ja hietikko iloitsee. Oli todella sykhdyttävää nähdä niitä valtavan suuria, lähes 2 metriä läpimitaltaan, vesijohtokanavia, joita Kinneretin järvestä johdetaan satojen kilometrien päähän kuivaan Negevin erämaahan.

Oik. lähetyssaarnaaja Kaarlo Syväntö Meeri-rouvansa kanssa. Lähetyssaarnaaja Syväntö toimii Israelissa mm. raamattujen levitystyössä. Kesk.pastori Risto Santala ja rouva Kerttu Santala Marjotyttärineen. Santalat lähtivät toiselle matkalleen Israeliin tänä syksynä viivyttyään jonkin aikaa kotimaassa. Pastori Santala toimii Jerusalemissa sijaitsevan Suomen Lähetysseuran lastenkodin johdossa. Vas. näemme ylioppilas Mirja Santalan, joka on käynyt koulunsa Israelissa, mutta opiskelee nykyisin Helsingin yliopistossa.

Joulun aatonaattona matkasimme ylös Jerusalemiin joulunviettoon. Sijoituimme asumaan hotelli Jerusalemiin lähelle Suomen Lähetysseuran lastenkotia. Jerusalemin on korkealla vuorella 800 m merenpinnan yläpuolella, siitä johtuen ilma on siellä paljon viileämpää kuin Tiberiaassa. Yöt varsinkin olivat koleat.

Lastenkoti tuli nyt meille kokouspaikaksi. Siellä vietimme myös ikimuistettavan joulujuhlan. Ulkonaisilta puitteitaan se muistutti kotimaan joulua. Kuusi oli ihastuttavan komea sypressi koristeineen ja kynttilöineen. Tortut ja piparkakut oli Suomesta tuotu, samoin joululahjapaketit lapsille ja opettajille. Ohjelmaa kuulumme suomeksi ja hebreaksi. Juutalaislapset esittivät omalla kielellään kuvaelman, jossa esiintyivät Maria, Joosef, Jeesus-lapsi, paimenet, enkelit sekä Itämaan tietäjät. Olen nähnyt saman kuvaelman opistolla, mutta Israelin lasten esittämänä se oli aidompi. Jouluevankeliumi, jouluvirret ja laulut herkistivät mieliä ja iloitsimme juhlasta, jonka saimme viettää niin lähellä itse tapahtumapaikkaa. Jouluyönä juhlien jälkeen kuuntelimme Betlehemin syntymäkirkon kellojen soittoa, joka sekoittui

lukuisten muitten kirkonkellojen soittoon.

Joulujumalanpalvelus lastenkodin välittömässä läheisyydessä sijaitsevassa ruotsalaisessa kappelissa alkoi klo 7. Saarnan piti pastori Peltola, kanttorina ja urkurina toimi teol. yliopp. A. Toivonen. Saarnassaan pastori Peltola mm. sanoi: Joulusanoma on riemullinen sanoma. Vapahtaja on syntynyt, ettei meidän tarvitsisi vajota synkkään kuiluun, iankaikkiseen kadotukseen. Tämä kansa, jonka keskuudessa olemme, ei ymmärrä tätä vielääkään, ei ole ottanut Jeesusta vastaan Pelastajanaan ja Vapahtajanaan. Kunpa pian koittaisi se aika ja täytyisi Raamatun sana: "Koko Israel on pelastuva." Tapaninpäivän jumalanpalveluksen yhteydessä vietimme Herran pyhää ehtoollista. Vajaan kilometrin päässä tästä kappelista, yläsalissa, lähes 2000 vuotta sitten asetti Jeesus ehtoollisen. Tunsimme elävän Herran läsnäoloa, kuinka vieläkin Hän tarjoaa ruumiinsa ja verensä meille voimaksi maisella matkallamme iäisiin juhliin.

(Jatkuu ensi numerossa.)

Hilma - täti

Oi kuule, Israel!

*Soi kiitosvirsi kerran
Kedolla paimenten.
Me kunniaksi Herran
Myös saamme laulaa sen.
Jo loistaa kirkkaus.
Nyt Betlehemin lasta,
Kansasi kuningasta
Oi etsi, Israel!*

*Seimestä Golgatalle
Hän kulki, laupias.
Hän uupui ristin alle,
Siunattu Messias.
Lain kaiken täytti hän.
Nyt hänen armoansa
Ja ristinuhriansa
Oi muista, Israel!*

*Hän, Juudan jalopeura,
Jo nousi kunniaan.
Ja ystäväinsä seura
Maailmaan avaraan
Vei voiton sanoman.
Nyt neuvonantajaasi,
Herraasi, Jumalaasi
Oi kuule, Israel!*

*Hän käsivarrellansa
Ihmeitä aikaan saa.
Hän nostaa valtikkansa
Ja portit aukeaa.
Ja juhlaan Siionin
Nyt itkumuuriltasi
Luo vapauttajasi
Käy iloon, Israel!*

Jaakko Haavio, Virsikirjan lisävihko

Voi päivä paistaa vieläkin

*Voi päivä paistaa vieläkin
maan kivisenkin yli.
Sen peittää kirkkain sätehin.
On lämmin sillä syli.*

*Sen käski Isä taivaastaan.
Ken silloin matkan esti.
Tuo siunaukset tullessaan
niin runsaskätisesti.*

*Voi löytää ahtaat veräjät
sen säihkyväiset säteet.
Pois karkoittaa se pimeät,
myös murtaa mielet kateet.*

*Soi laulu jossain hiljaa niin
on kiitos kyllä arkaa.
Vaan sittenkin ne taivasiin
nuo pienet soinnut karkaa.*

Lauri Saalasti

Syysiltana

*Syksyn päivä vaipuu metsän taa
silmissänsä väljähtynyt valo.
Sentään säihkyvät pilvet purppuraa,
kaunistuu niin hämärtyvä salo.*

*Vaikka kylmenee ja lumeentuu
kaikki maat ja metsät kohtapuoleen.
Vielä silti koittaa kevään kuu.
Ei siis syytä lohduttomaan huoleen.*

*Herra syksyn, kevään luoja on,
vaihdella hän vuodenaikain antaa.
Luodullensa aina hyvä on,
heitä monin tavoin täällä kantaa.*

*Syksylläkin syytä kiitokseen
Herralta on hänen armoistään.
Täällä hoivaa hän. Ja autuuteen
taivahan vie omansa maan öistään.*

Lauri Saalasti

Juhannus- muistoissa

"IHMISLAPSONEN MYÖS, HEITÄ HUOLEKAS TYÖS, YHDY LAULUHUN RIEMULLISEEN!"

Näin laului juhannusaattoiltana Kottavaaran laelle kiivennyt juhla joukko. Suomen suven ihanaus levittäytyi nähtäväksemme Pielisen sinisissä, auringon kultaamissa aalloissa sekä rantojen ja saarien vihertävissä koivuissa ja niityissä. Ei tuntunut vaikealta "heittää huolekasta työtä" ja yhtyä lintujen kanssa "lauluhun riemulliseen" tai kuunnella johtajattaren puhetta aiheesta: "Jotka Häneen katsovat, säteilevät iloa!". Totesimme taas, ettei juhannusjuhlan avausta voi Vaaralla käyntiä paremmin muualla suorittaa.

Kun sitten kauniiksi koivuon ja kukkasin koristeltu juhlasali täyttyi entisistä opistolaisista ja opiston ystäväistä, puhui johtaja Salomaa psalmin 92 johdolla Jumalan kiittämisestä — aamulla ylistää armoasi, illalla ylistää totuuttasi. Uskonelämän edellytys on, että valo tulee ylhäältä, mutta on esteitä, jotka pidättävät valoa.

Jos juhla kansasa oli niitä, jotka olivat tulleet opiston juhlaan vain siksi, että johonkin pitää juhannusaattona mennä, saivat he pastori Karikoselta vakuutuksen "Teit hyvin, kun tulit" ja tunsivat varmaan tulleensa "oikeaan" paikkaan, kun tulivat Jumalan sanan ääreen.

Iloisuutta ja kiitollisuutta tulvillaan oli "auringon nousun maasta" juhlaamme saapunut pastori Atsumi Tasaka tuodessaan tervehdyksensä pastori Karikosken tulkitsemana ja laulaessaan erit-

täin kauniisti japanilaisen laulun kevään kiitoksesta.

Entisten opistolaisten tervehdyksinä kuulumme laulua ja lausuntaa. Nurmeksen seurakunnan edustajana pastori Merikallio puhui Lk. 12:49 johdolla tulen tehtävästä: lämmittää, valaista ja polttaa. Sitä saimme oikein käytännössä kokea veden partaalle rakennetun kokkotulen ääressä. Pohjolan valkeana, lämpimänä juhannusyönä näimme japanilaisen vieraamme kimoonon pukeutuneena Pielisen tyyni pinta ja räiskyvät kokkotulen liekit taustana. Näky oli erikoinen. Tulkkinsa välityksellä pastori Tasaka vastaili kirkollisia, kunnallisia, koulu ja sosiaalisia oloja Japanissa koskeviin kysymyksiin. Saimme m.m. kuulla, että vieraamme on kastettu 18-vuotiaana ja että hän erään lähetyssaarnaajan puhumana kuuli ensimmäisen kerran kerrottavan Kristuksesta ollessaan 3-vuotias. — Japanissa on kristittyjä n. 500.000. — Meillä kaikilla on sama Pyhän Hengen sinetti, sama usko. — Niin paljon kuin Suomessa on järviä, on Japanissa vuoria. — Tokiossa on lämpimämpää kuin Helsingissä. — Heillä on 9-vuotinen pakollinen oppivelvollisuus ja yliopistoja on useita kymmeniä. — Lastentarhat ovat kehittyneet pitämälle kirkon piirissä kuin kunnan tai valtion.

Juhannuspäivän tilaisuuksissa valloittava vieraamme esiintyi useita kertoja puhuen ja laulaen. Jumalanpalveluksessa hän puhui aiheesta "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit". Hän mainitsi, että Japanissa on vähän kristittyjä koteja. Noin 18—20

*Pastori Tasaka vielä lähtöhetkellään
"muistovärssyä" piirtämässä*

vuoden ikäisinä ihmiset kastetaan; tullaan syntinsä tunnustaneina valon valtakuntaan. Päiväjuhlassa hän puhui vakuuttavasti ja aidosti Mk. 9:24 johdolla "Minä uskon"-sanoista. Elävästi hän osoitti, kuinka synnin vuori peittää meiltä Jumalan rakkauden; emme näe sitä, emmekä omin voimin pääse "vuoren" toiselle puolelle näkemään Jumalan rakkautta, mutta Jumalan Poika tuli meidän tykömme. Puhuja kertoi olleensa murheellinen, kun ei voinut johtaa isäänsä uskoon, vaikka saarnasi evankeliumia. Hän sai kuitenkin kastaa isänsä tämän ollessa 73 vuoden ikäinen. Pastori Tasaka sanoi uskovansa syntien anteeksiantamukseen — suurimpaan armoon ja pelastukseen ja että Jumalan Henki on aina hänen kanssaan. Erityisen voimakkaan vaikutuksen teki, kun puhuja suomen kielellä, sanoi: "Minä uskon — Jumala on rakkaus". Tuntui, että niistä sanoista sai vahvaa ruokaa juhla-ajaksi ja vielä evästä kotioloihinkin. Emmehän muuta tarvitse kuin uskoa Jumalan rakkauteen, ettemme hukkuisi vaan saisimme iankaikkisen elämän. Todeksi osoittautuivat myös Kanteleen laulun 174 viimeisen säkeistön sanat: "Jeesus, Japanista myös tuodaan viesti riemuinen: Omistetaan armotyös, kai-kuu ääni kiitoksen!"

Pian Japaniin lähtevä sosiaalikasvat-
taja Hilda Ahtonen kertoi saaneensa
vastattavakseen Jeesuksen kysymyksen
"Olenko minä sinulle rakas?" (Joh. 21:17)
Siitä tuli hänelle kutsu lähetystyöhön.
"Kaikki minä voin hänessä, joka minua
vahvistaa." Kaikki voimme olla lähettä-
mässä, mainitsi puhuja.

Juhlissa puhuivat vielä Sakari Pen-
nanen valosta ja vapaudesta, opettaja

Vakkilainen ilosta, ylikersantti Hynynen
Jumalan tahdosta, että kaikki ihmiset
pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan to-
tuuden, kirkkoherra Koivisto aarteesta,
jonka Jumala on paljastanut, mutta jon-
ka synty peittää ja piirisihteeri Lehikoi-
nen aiheesta: "Hän kutsuu sinua". Pu-
heiden välillä kuulumme useita laulu- ja
lausuntaesityksiä.

Iltajuhlan lopussa lauloimme "Täältä
puolehen ylhäisen maan" ja sen toisen
säkeistön lauloivat japanin kielellä vie-
raamme pastorit Tasaka ja Karikoski.
Saimme elävästi kokea, kuinka yhteinen
usko Jumalan rakkauteen yhdistää eri
kansoihin kuuluvat ihmiset veisaamaan
utta virttä jo täällä ajassa.

Laura Kempainen.

Lastentarhamme opettajat Zaōn kokouksesta 25. 7. 1962.

Sapporosta

Hyvät Pirtin Viestin lukijat!

Kesä on taas mennyt. Tämä kesä on ollut täällä Hokkaidossa hyvin poikkeuksellinen. Melkein koko kesän on satanut vettä ja ollut viileätä. Kaksi taifuuniakin kulki Hokkaidon yli aiheuttaen suuria tulvia. Sapporossa ei kuitenkaan ollut mainittavampia tulvavahinkoja.

Olin taas tänäkin kesänä lastentarhanopettajien kokouksessa, oikeastaan kahdessakin. Ensimmäinen kokous oli kaikkien Japanin kristillisten lastentarhojen opettajien yhteinen kokous, joka pidettiin Keski-Japanissa Zaō-nimisessä vuoristokylässä. Osanottajia oli vähän yli tuhat henkeä. Tämä suurkokous, joka kestää aina kolme päivää, on joka vuosi hyvin antoisa. En haluaisi olla yhtenäkkään vuonna poissa tuosta kokouksesta. Ensi vuonna se kuulemma pidetään Hokkaidossa.

Toinen kokous oli luterilaisen kirkon lastentarhojen opettajien kokous ja se pidettiin Tokion lähellä erässä merenrantakylässä lähellä keisarin

kesäpalatsia. Tämä kokous, jossa osanottajia oli noin 100 henkeä oli hyvin kodikas.

Kun näiden kokousten päätyttyä pääsimme kotiin, niin sitten alkoivatkin sateet, jotka ovat kestäneet aina viime päiviin asti. Tänään on aivan kuin keskikesän päivä. On maanantai, lastentarhan lupapäivä. Viime viikolla meillä oli undökai, urheilujuhla. Olen kai ennenkin kertonut, että undökai on joulujuhlan jälkeen vuoden suurin merkkitapaus. Tänä vuonna oli oikein erikoisen jännittävä nähdä saammeko kauniin ilman undökaipäiväksi. Jokseenkin joka päivä, johonkin aikaan päivästä, on satanut vettä. Niin oli juhlan edellisenäkin päivänä. Sää tiedoitus lupasi kyllä kaunista säätä. Mutta miten ollakaan, undökaipäivän aamuna heräsin viiden aikaan sateen ropinaan. Olin heti pystyssä ja aukaisin verhot. Taivas oli aivan harmaa ja vettä satoi. Uskoin kuitenkin, että sade pian lakkaisi. Ja niin todella kävikin. Tunnin verran satoi ja vähän ennen puolta seitsemää, jolloin lasten isiä alkoi saapua autoilla noutamaan juhlan tarvikkeita, paistoi jo aurinko. Se oli juuri noussut. Tuli oikein ihana päivä. Undökai pidetään aina erään suuren puiston kentällä. Tarvitaan jopa kaksi kuorma-autoa viemään tavarat sinne. Lasten isät laittavat aina aamulla kentän kuntoon. Äidit ja isät auttavat myös sitten itse undökain aikana. Aamupäivällä oli lasten kilpailuja ja leikkejä ja iltapäivällä vanhempien. Kahden aikaan oli ohjelma lopussa. Päivä on aina oikein hauska ja virkistävä. Opettajille se tietysti on myös hyvin raskas ja väsyttävä päivä, mutta lasten ilo on myös opettajien ilo.

Herra on hyvä

"Kiitos sulle Jumalani, Armostasi kaikesta, Jota elinaikanani olen saanut tuntea . . ."

Niin, kiitos sulle Jumalani . . . Saa-ko tosiaan Taivaallinen Isämme kiitoksen kaikesta? Siitä äärettömästä armosta, jolla Hän meitä hoitaa.

Tätä kaikkea emme huomaa jokapäiväisessä vaelluksessamme. Tuntuu siltä, ettei ole aihetta kiitokseen ja rukoukseen. Uupumus usein saa vallan ponnisteluissamme. Emme silloin muista, että Taivaallinen Isämme on rukouksia kuuleva Jumala. Hän antaa meille voimaa ja rohkeutta yrittämään uudestaan ja näin ollen saamme myös kiitokseen aihetta.

Syksy on tullut ja alkavat monet toimet seurakunnissamme. Eikö jokin paikka olisi juuri meitä varten? On varmaan, ehkä se on juuri lähetyspiiri. Emmekö tästä kiittäisi. Siellä saamme kuulla Jumalan Sanaa ja laulaa Hänen suuresta armostaan ja viedä viestiä rukouksin sellaisten luo, jotka eivät tiedä Taivaallisesta isästämme mitään. Ethän jää pois tästä joukosta. Jos kerran menet mukaan, et voi olla sieltä pois, sillä lähimmäisen hätä meitä tähän velvoittaa.

"Ylistäkää Herraa, sillä Herra on hyvä, veisatkaa kiitosta hänen nimellensä, sillä se on suloinen." Ps. 135: 3.

Seija Mähönen 1959—60.

Syksyn ohjelmassa on vielä retki yhdessä vanhempien kanssa ja pienempiä retkiä tuonne vuoren rinteille. Eräänä sunnuntaina olimme pyhäkoululaisten ja kirkon väen kanssa retkellä. Pyhäkoululaisia oli lähes sata lasta. Jumalanpalvelus pidettiin sinä sunnuntaina ulkona. Se oli myös hauska päivä. Pyhäkoululaiset ovat melkein kaikki entisiä lastentarhalaisia ja heistä on hauskaa saada leikkiä lastentarhanopettajien kanssa.

Työt näiden lasten ja heidän vanhempiensa parissa kyllä riittää. Kunpa jaksaisimmekin tehdä sitä uskollisesti ja väsymättä.

Sapporo 17. 9. 1962

Kaisu Piirainen

Jäisyyteen

Kuluneen vuoden aikana on kaksi toveriiniittolaista saanut yllättäen jäisyyksun. Kummankin se saavutti tapaturmaisen kuoleman kautta toisen jou- tuessa auton toisen junan ruhjomaksi. Kalevi Honkanen oli opistossa oppilaa- na työ kautena 1949—50 ja Mauri Tuovi- nen 1954—55.

Muistelemme heitä kaivaten. Heidän lähtönsä puhuu meille jokaiselle vaka- vaa kieltä aikamme lyhydestä.

Veljeä muistellen

Sanoinkuvaamaton oli tuntemamme rakkaus häntä kohtaan hänen eläessään samoin surumme hänen poistuttuaan luotamme ikävällä tavalla.

Lapsena hän oli kuuliainen ja kiltti hoivailten pienempiä siskojaan leikeissä ja koulutiellä. Käytyään koulunsa kym- menen kilometrin päässä olevassa kansakoulussa ja suoritettuaan rippikoulun hän tuli kansanopistoon työkaudeksi 1949—50. Opiston jälkeen hän otti osaa kristilliseen opintokerhoon ja kristilli- seen nuorisotyöhön toimien poikakerhon johtajana kotikylällä.

Muutamia lukukausia ennen sota- väkeen menoa ja senkin jälkeen hän toi- mi kansakoulussa poikien käsityöpet- tajana. Käytyään sitten autokoulun hän työskenteli kiitolinjoiden kuljettajana 9 vuotta Saastamoisella ja pari kuukautta Paasosella Joensuussa.

Vuonna 1956 hän avioitui nuoren maa- laistalon tyttären Ritva Ratilaisen kans- sa. Heidät vihittiin morsiamen kotona Polvijärvellä. Heidän kotiansa Jumala siunasi kahdella tyttärellä Sirpalla ja Anittalla, jotka pienokaiset jäivät or- voiksi 4-vuotiaana ja 4-kuisena, herttai- sen ja huolehtivan isän muuttaessa tai- vaan kotiin tapaturman kautta ollessaan työmatkalla.

Kalevi oli aina ilonamme käydessään luonamme. Hän oli raittiit elämäntavat omaava, luonteeltaan rauhallinen, huu- morintajuinen ja iloinen. Sydämessään hän oli harras kristitty säilyttäen lap- senuskonsa ja opistosta saamansa kalliit neuvot lyhyen elämänsä oppaana. Hänen kantamansa kilpi: "Meillä on lunastus" viitoitti meille toisillekin tietä opistoon.

Maire-sisko.

VALVA SALOMAA

Joosef isä

*Maria kasvosi kelmistyy,
etkö enää jaksa!
Ei etsitä majaa kauemmin
tuolla on talli Eeli Benjamin,
ei se paljon maksa.*

*Maria, hetkesi lähestyy,
lepää oljilla tässä.
Kannan apilaa Seimeen aasien
vuoteeksi poikani pienoisen,
joka on syntymässä.*

*Maria, kestä vielä hetkinen,
tähti Seimen on yllä!
Suuri Jahve meitä auttakoon
enkelivartiot auttakoon
Hänellä voimaa on kyllä.*

Kukka Marialle

*Maria, olen kedolla tuolla
sinulle kukkaa hain.
Ovat ruusut ja liljat kuolleet
se on orjantappura vain.*

*Ota se lahjana isän onnellisen,
joka teitä rakastaa.
Oi, älä ojenna lapselle kukkaa
se käden haavoittaa.*

*Maria, vaikka on juhla-aatto
siellä vain taotaan.
Tekevät julmaa ristinpuuta,
huomenna siihen naulitaan.*

Pirtin Viestin toimitus on valitettavasti tämän syksyn ollut jonkinlaisen lamaannuksen vallassa, odottanut, että syysnumero jotenkin vain kehittyisi painokuntoon. Ihmettä ei kuitenkaan tapahtunut. Oli tehtävä lopulta tällainen hätäratkaisu, että syys- ja joulunumero yhdistettiin. — Tämän lehden mukana seuraa myös tilillepanokortti, jolla voit tilata lehden itsellesi ensi vuodeksikin ja suorittaa jäsenmaksusi. Kun Pirtin Viestin tilausmaksu on 250 mk ja Toveriliiton jäsenmaksu 100 mk,

Jeesus tulee

Vuodenaika on muuttunut syksystä talveksi. Joulukuu on tuonut tullessaan lumen ja pakkasen. Kaikki näyttää päällepäin niin kylmältä ja kolkolta. Siitä huolimatta on ihmisten sydämissä lämmintä. Onhan joulu lähellä ja uusi kirkkovoosi alkanut. Tuntuu kuin kaikki odottaisivat jotain hyvin tärkeätä. Etenkin täällä opistolla odotetaan.

Kirkkovuoden alkua ja adventtiaikaa en ole ennen henkilökohtaisesti tajunnut niin tärkeäksi kuin tänä vuonna. Heti ensimmäisenä adventtisunnuntaina, kun kokoонуimme aivankuin toivottamaan tervetulleeksi uuden kirkkovuoden, kynttilät ikkunoilla ja pöydillä lämmittivät kylmimmätkin sydämet. Lämpimän tunne on virinnyt laulun sanojen mukana: "Käy Herraas vastaan nöyrästi, Kun itse taivaan kuningas Sun tahtoo olla vierahas." Olisi ihanaa, jos Jeesus saisi olla kaikkien vieraana, oikeana Vapahtajana tänä jouluna.

Ennen opistoaikaa odotin joulua aina sellaisin tuntein, että on hauskaa, kun saa lahjoja. Olen päättänyt, kun tänä vuonna on saanut odottaa joulua opistolla, niin joulun tärkein sanoma ei saa unohtua. On ollut erityisen hauskaa, kun on itse saanut olla tuomassa adventin sanomaa julki. Opistolla on virittynyt tosiaankin odottava mieli, kunpa se saisi säilyä valoisana muistona läpi elämän. Osaisimmepa vaan tehdä tietä suurelle vieraallemme ja odottaa Jeesusta nöyrinä ja hiljaisina. "Ain olkoon kiitos Jeesuksen, kun saapuu luokse syntisen."

Arja Koistinen

niin korttiin merkittävä summa olisi 350 mk. (Jos muistaisit ensi vuonna lehteämme myös kirjoituksella, toimitus voisi siitä vaikka virkistyä.) Pirtin Viesti toivottaa kaikille lukijoilleen Jumalan itsensä siunaamaa joulua ja uutta vuotta.

Raporttivihko

kertoo

Torstaina 1. 11. Eipä millään uskoisi, että kolme viikkoa sitten saavuimme ujoina ja hiljaisina. Nyt on ujous kaukana ja hiljaisuudesta ei ole tietoaakaan. Läksytkin ovat jo hiljalleen alkaneet painaa. Mutta helpottihan tänään sentään maatilataloudessa, kun ei tarvinnut tietää mitään kaavoja, jotka risteilivät päässä loimilankojen numeroiden kanssa. Katsottiin rainoja alkaen ihastuttavan näköisistä lehmistä ja rasvahäntälampaista.

Perjantaina 2. 11. Noustiin tyttöjen voimistelutunnilla Kohtavaaralle näköaloja ihailemaan. Illalla saatiin kuulla luentoja rainakuvien kera murrosikäisten ongelmista. Esittäjänä oli Kotikasvatusyhdistyksen puolesta toiminnanjohtaja Varonen.

Lauantaina 3. 11. Kirkkokahvin jälkeen luennoi toiminnanjohtaja Varonen aiheenaan vanhempien ja lasten väliset ristiriidat. Tästä virisi aika vilkas keskustelu oppilaiden kesken, jos ei vielä siinä tilaisuudessa, niin ainakin sen jälkeen omissa huoneissa. Aihe oli kiintoisa varsinkin pienen huumorin kanssa esitettynä. Iltajuhlaan kokoontui oppilaiden lisäksi myös vieraita. Toiminnanjohtaja Varosella oli siinäkin puheenvuoro. Hän mainitsi mm. että maaseudulla asuvat lapset ovat onnellisemmassa asemassa kuin asutuskeskusten lapset ja nuoret. Maalla on vanhemmilla enemmän aikaa lapsilleen, kun lapsetkin saavat olla vanhempien kanssa työn touhussa. Lapset ja nuoret odottavat, että heitä kuunneltaisiin, että heidän kysymyksiinsä vastattaisiin ja annettaisiin riittävän hyvät selitykset.

Sunnuntaina 4. 11. Tänään oli jokaisen mielestä jännittävä päivä, kävimme

hän kukin vuorollamme valokuvatavana. Jokaiselle kuului sama käsky: kääntäkää päätä vasemmalle ja silmiä oikealle. Illalla oli meillä raittiusjuhla. Saimme kuulla raittiusaiheista ohjelmaa ja nähdä elokuvia. Esityksiä seuraamaan oli saapunut aika lailla pientä väkeä ja varttuneempiakin.

Tiistaina 6. 11. Hilma-tädin toivomus, että ruokapöydässä koottaisiin astiat hiljemmin, ei ole tänäänkään vielä toteutunut.

Keskiviikkona 7. 11. Tänään oli tallokoopäivä. Kiipesimme tuonne vaaralle. Kiskoimme siellä, kuka enemmän kuka vähemmän, katajia juurineen maasta. Opettajamme ei ollut oikein iloinen, kun tyttöjen kanssa pieksimme kirveen tylsäksi. Vaikka meillä kyllä oli tarkoitus lyödä katajaan eikä kiveen. Luovutimme kirveen takaisin opettajallemme, hän kaatoi meille koivuja ja me katkoimme näistä luutavarpuja. Niin palasimme varvut kainalossa iloisin ja reippain mielin takaisin opiston suojiin.

Sunnuntaina 11. 11. Sunnuntaipäivä kului tavanmukaisen ohjelman merkeissä, mutta sitten illalla oli vähän erikoisempaa, nimittäin Saramon laulukerho oli iltajuhlassa esittämässä omaa ohjelmaansa. Aluksi kuulimme opistolaisten psalmiluentaa ja sen jälkeen piti alkuhartauden maanviljelijä Vilho Heikkinen. Illan kuluessa kuulimme laulukuoron esittämiä hengellisiä lauluja useaan kertaan. Parin runon, pianonsoiton ja kahden pikkuisen pojan, Kaukon ja Reijon, mahtipontisen laulun lisäksi kuulimme vielä suntio Korhosen ja pastori Merikallion puheet.

Sunnuntaina 18. 11. Opiston entinen talousopettaja oli kutsunut meidät kotiinsa, Lamminniemeen, televisiokirkkoon. Puoli kymmenen aikaan sitten lähdimme. Ulkona oli suorastaan ihana ilma. Aurinko paistoi ja pieni piristävä pakkane nipisteli nenänpäätä. Jumalanpalvelus tuli Kallion Rukoushuoneesta. Helsingin ev. kansankorkeakoulun oppilaat esittivät kuorolaulua. Näkyipä

siellä joku meidän opiston viimetalvisia oppilaitakin. Saarnan piti pastori Lauri Koskenniemi. Lähtiessämme paluumatkalle talonväki toivotti meidät tervetulleiksi toistekin.

Keskiviikkona 21. 11. Niin koitti keskiviikko ja Hilman päivä. Hilma-täti sai aamulla kahvin vuoteeseen kukkien ja laulun kera. Keittiön tytöt olivat tällöin asialla. Illalla oli hauskat nimipäiväkekkerit ruokasalissa. Hilma-täti tarjosi meille kahvit. Gunnar Kortelainen esitti sepittämänsä runon, joka oli omistettu Hilma-tädille. Samalla hän ojensi Raimo Nevalaisen taiteileman taulun Kolin maisemasta.

(Toim. lisäys. Runoilija luovutti yst. vihkonsa käytettäväksi, joten lainaamme onnittelurunosta palasen palstan-täytteeksi:

Hilma-tätiä myös siitä saamme kiittää, kun joka päivä sapuskata riittää. Voi kun on hauska joka päivä toinen, silloin kahvikestitys on suuremmoinen. Muina päivinä hän meille teetä juottaa, kaikille se hyvän olon tunteen tuottaa. Tyttöjä hän keittiössä aina komentaa, paremmille tavoille näin heitä ojentaa. — Keittiöpoikana minä jos oisin, niin hien se pintaan vissiin toisi. Jytkisin pyttyyn hapankaalia, siolle välillä ruokaa pitäis haalia. Mutta siitä kaikki hauskuus olis pois, jos Hilma-täti ei läsnä siellä ois.)

Tytöt puolestaan esittivät laulua, joka meinas i alussa mennä penkin alle, meitä tietysti jännitti. Olihan tästä se etu, että toisilla oli hauskaa, kun me näin tonttuilimme. Sitten Hilma-täti sai hiuksilleen ikikukista ja puolukanvarvuista kiedotun seppeleen, samalla hänelle myös selvisi, missä hänen maljakostaan kadonneet kukat olivat. Myös vilkas Hilma-tyttöemme sai onnitteluista osansa pienen ja kauniin kukkakimpun muodossa. Kuulimme vielä useita ohjelma-numeroita, kuten Irman soittokappaleen ja poikien laulun. Johtaja puhui kauniita sanoja nimipäiväsankareille. Lauloimme yhteisesti Siionin Kanteleen lauluja. Tämä ilta oli sellainen, joka varmaan monen mieleen jää pysyvänä muistona.

Nykyinen kurssi

NURMES: Haverinen Eila, Honkanen Lahja, Heikura Tuulikki, Karjalainen Raii, Kolehmainen Anneli, Kortelainen Liisa, Kuittinen Sirkka, Romppanen Irma, Sormunen Raija, Timonen Marja-Leena, Turunen Pirkko, Kortelainen Gunnar, Tolvanen Jorma.

JUUKA: Gröhn Pirkko, Kortelainen Elma, Kukkonen Elsa, Kukkonen Raija, Louhelainen Vieno, Parviainen Anja, Saarelainen Raija, Simonen Sinikka, Toivanen Valma, Vallius Lahja, Nykänen Raimo, Ruokolainen Rauno, Turunen Urpo.

PIELISJÄRVI: Härkönen Terttu, Leinonen Aune, Virkkunen Seija, Juntunen Erkki, Juntunen Matti, Meriläinen Esko.

VALTIMO: Karvonen Marja-Liisa, Lehtikoinen Anneli, Toivanen Anja, Korhonen Pekka, Nevalainen Raimo, Suhonen Timo.

KUHMO: Haverinen Saara, Kyllönen Anja, Pulkkinen Hilikka, Rautiainen Kaija.

RAUTAVAARA: Heith Raija, Nissinen Seija, Ronkainen Anja.

KONTIOLAHTI: Mustonen Rauni, Turunen Seija, Vattulainen Eila.

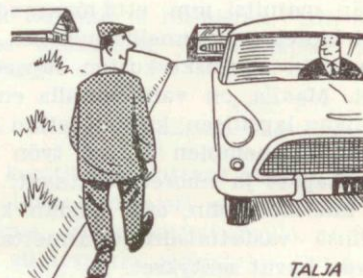
ENO: Myller Raija, Nuutinen Maila.

HYRYNSALMI: Schwarz Hilma.

ILOMANTSI: Määttänen Rauha.

TOHMAJÄRVI: Rautiainen Rauha.

LIPERI: Koistinen Arja. Yhteensä 54.

TALJA

ON AUTOISTA VÄHEMMÄN HUOLTA,
JOS KULJET TIEN VASEN TA PUOLTA

Alkajaisjuhlassa kuultua sanaa

Jumalanpalveluksessa saarnasi pastori Leevi Merikallio, Nurmeksen seurakunnan uusi kappalainen. Tekstinä oli rikas nuorukainen. Eteemme avautui kaunis näky. Mikä nuhteettomuus, mikä elämän puhtaus. Kuka meistä voi sanoa ahkeroineensa 10:n käskyn täyttämässä niinkuin tuo nuorukainen. Mutta sittenkin: yksi sinulta puuttuu. Hän oli liian rikas. Jeesuksen katse polttaa tulena, hinta on liian kallis. Maallinen aarre oli hänelle sittenkin taivaallista arvokkaampi. Haluammeko me luopua mistään elämämme kalleimman asian takia? Rikkaus ja maallinen hyvinvointi oli tullut tälle miehelle tärkeimmäksi, se ei ollut hänelle vain käyttöarvo, se oli tullut hänelle iäisyysarvoksi. Jos emme mitään muuta osaa ajatella, se painaa meidät alas kadotukseen. Rikkaus oikein käytettynä voi olla suureksi siunaukseksi jumalanvaltakunnan työssä. Mikä sitten on taivaallinen aarre? Syntienanteeksisaaminen. "Ei nautinto, rikkaus, maine Voi sielua tyydyttää Kun syntien painon alle Vain hetkeksi yksin jää."

Päiväjuhlassa johtaja puhui psalmin 119 sanoista: "Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä." Toveriliittolainen Erkki Suhonen toi tervehdyksensä I Aikakirjan sanoilla: "Silloin sinä menestyt, jos tarkoin noudatat niitä käskyjä, jotka Herra antoi." Kansanedustaja Esa Timonen muisteli puheenvuorossaan erästä työseuran iltaa, jossa hän pikku poikana oli ollut mukana Saramon Särkkälässä ja jossa oli opiston perustamisasia ollut keskustelun kohteena.

Ihmettä on ollut, että silloiset toiveet saivat toteutua ja Jumala on siunannut asiaa. Piirisihteeri Toivo Tahvanainen puhui siitä, miten Jumala kuljettaa meitä aina voittosaatossa Kristuksessa Jeesuksessa.

Opettaja Vakkilainen esitti seuraavia ajatuksia: Nykyajan ilmiö on menestys. Ja kuitenkin on nykyisin enemmän särkyneitä koteja, alkoholisteja, mielisairautta, murhia, sotia kuin ennen. On sittenkin katsottu enemmän ulkonaisia saavutuksia. Jumalan on täytynyt puhua meille menneenä kesänä voimakasta kieltä. Hänen on täytynyt vakavalla tavalla puuttua ajallisen elämän tapahtumiin. Menestyminen tulee onnistumaan vain silloin, kun ihmisinä jatkuvasti huomioimme Jumalan olemassaolon ja Hänen käskynsä.

H. V.

Opistolainen!

Olet muutama kuukausi sitten avannut opistokodin ovet ja käynyt sisälle aivan uuteen elämänympäristöön. Se tuntui oudolta, ehkäpä peloittavaltakin. Kaikki oli vierasta. Siihen elämäntyyliin kyllä tottuu pian. Huonetovereista saat ystäviä ja kaikki olette siellä yhtä suurta perhettä, Kankeus haihtuu ja päivät menevät tunneilla ja käytännön töissä. Älä lannistu vastoinkäymisistä ja pienistä epäonnistumisista kokeissa tai töissä. Yritä seuraavalla kerralla entistä paremmin, ilman palkkaa et jää.

Säännöt ehkä Sinustakin tuntuvat tiukoilta. Mutta ajattele, koska toisetkin ovat selviytyneet niistä kunnialla, niin miksi en minä selviytyisi. Minusta tuntui alkuun ihan käsittämättömältä jatkuva kellonsoiminen ja kun minnekään ei kunnolla ehtinyt. Mutta kun oppii sen rytmin, se menee itsestään ja vapaatakin jää. Vaikeinta oli oppia se kymmeneltä hiljaisuus. Ainahan sitä sänkyyn meni, mutta kun hiljaa olisi pitänyt olla, siitä ei tahtonut tulla mitään. Vasta muutaman muistutuksen jälkeen alkoi oppia.

Aika rientää nopeasti työn touhussa. Kohta on joulun ja tuleen kevätpuoli ja odotetut toveripäivät. Tulee lopettajaiset ja ero tovereista ja opettajista. Ennen tätä on kuitenkin siunausrikas talvi edessä.

Hyvää jatkoa ja Jumalan siunausta opistokodin työlle. Psalmi 19: 8.

Eila Tanskanen
1961—62

VALMISTUNEITA

Raahan seminaarista: Terttu o.s. Lankolainen.

Hämeenlinnan apuhoitajakoulusta: Marjatta Pitkänen 58—59 ja Sisko Heikkinen 58—59.

Monin lämpimin onnen ja siunauksen toivotuksin niin oman kodin suunnittelijoille ja perustajille kuin opiskelun merkeissä ahertaville ja omaa elämäntehtäväänsä aloitteleville!

"Sinä olet minun apuni, ja sinun siipiesi suojassa minä riemuitsen."

Ps. 63: 8.

KIHLOISSA

Pentti Huusko	
Eila Niskanen	54—55
Erkki Mutanen	54—55
Anja Tanskanen	
Kauko Heikkinen	58—59
Eeva Kaartinen	58—59
Keijo Kortelainen	
Liisa Määttä	58—59
Lauri Myyry	
Eevi Vattulainen	59—60
Eino Piirainen	59—60
Taina Tirkkonen	
Kauko Hyvönen	
Aino Väisänen	60—61
Kauko Ahtonen	
Helli-Maria Kyllönen	60—61
Tauno Huotari	
Liisa Huotari	61—62

VIHITTY

Esko Hämäläinen	
Kirsti Oinonen	50—51
Taisto Honkanen	58—59
Raija Pehkonen	
Toivo Lipponen	
Liisa Pääkkönen	58—59
Simo Kejonen	
Aino Hilonen	59—60
Alpo Kukkonen	
Liisa Nykänen	58—59 60—61

Eri oppilaitoksiin päässeitä

Itä-Suomen seminaariin: Iivari Korhonen 58—59, Eero Snicker 58—59.

Joensuun keskusammattikouluun: Maija Siira 60—61, Kauko Heikkinen 58—

Mannerheim-Liiton kodinhoitajaopistoon: Eila Ikonen 59—60.

Helsingin ev. kansankorkeakouluun: Rauni Piirainen 61—62, Eila Tanskanen 61—62, Paavo Korhonen 61—62.

Joensuun kauppakouluun: Leena Kortelainen 61—62.

Kuopion kauppakouluun: Marjatta Komulainen 56—57.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilauhinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253